

Istota i skutki konsekracji w „stanie dziewic”

Mówiąc o istocie konsekracji dziewic dotykamy szerokiego tematu dotyczącego kobiet konsekrowanych. Obejmuje on zarówno powołanie do życia w celibacie, powołanie do świętości, zbawienie i odkupienie, praktykę rad ewangelicznych, dar dany przez Boga, konsekrację, sakramenty. Pragnę skupić się na temacie: jaka jest istota konsekracji dziewic? Na czym ona polega i jak wyraża się, jak przeżywana jest w stanie dziewic?

Konsekracja według *Słownika nauki religii* oznacza „uroczysty akt przeznaczający człowieka lub rzecz dla Boga. Konsekuje się ludzi, kiedy przeznaczają się ich do czynności świętych (np. kapłaństwo), budynki wyłącza się z użytku powszechnego i przeznaczają dla kultu; chleb i wino konsekuje się w najważniejszej chwili Mszy Świętej”¹.

Konsekracja wyraża się przez sakrament (chrzest, bierzmowanie, eucharystia, kapłaństwo, małżeństwo) lub sakramentalia (śluby zakonne, konsekracja dziewic). Spróbujmy więc zgłębić istotę konsekracji osób w stanie dziewic, czyli kobiet poświęconych Bogu. Przytaczając za *Słownikiem wyrazów obcych*, słowo „konsekracja” – łac. *consecratio* 'poświęcenie' od *consecrare* 'poświęcać', (...) główna część mszy, przeistoczenie².

Consecrare oznacza być poświęconym i poświęcić się.

„Być poświęconym” ukierunkowuje nas w stosunku do Boga – Ojca, do Chrystusa jako Oblubieńca i wzoru do naśladowania, do Ducha Świętego jako tego, który uświęca i obdarza charyzmatem. „Być poświęconym” i uświęconym pokazuje najpierw na działanie Boga w Trójcy Świętej, który czyni świętym, oddziela dla siebie, wyprzedza swoją łaską działanie człowieka. Chrześcijanin zostaje konsekrowany przez chrzest, następnie w sakramencie bierzmowania dary w Nim złożone zostają ożywione namaszczeniem Ducha Świętego. Kościół prowadząc rozważania nad Słowem Bożym, tu dokładnie nad Mt 19,12, w którym czytamy: „Nie wszyscy mogą to zrozumieć, tylko ci, którym to zostało udzielone (...). Są tacy, którzy stali się bezzenni (z powodu) dla Królestwa niebieskiego. Kto może zrozumieć, niech zrozumie”³ – konsekuje w specjalnym geście liturgicznym (sakramentalia) tych, którzy przyłączają się do takiego sposobu życia przez osobiste wyrażenie takiej woli

¹ *Słownik nauki religii, konsekracja* (hasło), red. J. Szpet, B. Walczak, Poznań 1994, s.137.

² *Słownik wyrazów obcych* (hasło), red. E. Sobol, Warszawa 2002, s. 586.

³ *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu w przekładzie z języków oryginalnych*, oprac. zespół biblistów polskich z inicjatywy benedyktynów tyńskich, Poznań 2002, wyd. 5 [BT].

i prośby o Bożą pomoc, aby ten ślub wypełnić. Bóg wzywa człowieka i uzdalnia go do odpowiedzi.

Poświęcić się – czyli oddać, ofiarować, ale też uświęcać przez służbę Kościołowi oznacza odpowiedzieć na dar Boga na drodze współdziałania z tym darem. Oznacza to podążanie za Chrystusem drogą Jego ofiary, włączenie w Jego ofiarę. Nie jest to możliwe bez uprzedniego doświadczenia pełnej miłości Boga i odpowiadania na tę miłość, gdyż jest to wezwanie do wyłącznej miłości Boga, wyłącznej służby, powierzenie się Jemu i Jego miłości z wewnętrzną radością i zachwytem. Jak opisuje to K. Konecki: „Dziewica chrześcijańska przez wodę chrztu świętego została zanurzona w tajemnicy Kościoła, który będąc oblubienicą Chrystusa, jest równocześnie matką i dziewicą. Poprzez konsekrację natomiast, mocą Ducha Świętego Pocieszyciela, który dziewicy udziela nowego namaszczenia duchowego, zostaje zanurzona w nim głębiej i do tego stopnia, że staje się w sposób wyjątkowy jego uczestnikiem i widzialnym znakiem”⁴.

Kogo więc dotyczy ryt konsekracji dziewic i jakie warunki muszą być spełnione, aby można było udzielić konsekracji? Ryt konsekracji dziewic wymienia następujące warunki dla kobiet żyjących w świecie:

- a) nigdy nie zawierały małżeństwa ani nie żyły publicznie, czyli jawnie, w stanie przeciwnym czystości;
- b) według ogólnej opinii przez swój wiek, roztropność i obyczaje dają rękojmię, że wytrwają w życiu czystym oraz poświęconym służbie Kościołowi i bliźnim;
- c) zostały dopuszczone do konsekracji przez biskupa ordynariusza miejsca.

Szafarzem obrzędu konsekracji dziewic jest biskup ordynariusz miejsca. Jeśli biskup diecezjalny wyrazi zgodę przewodniczyć obrzędowi może inny biskup. Do konsekracji dziewic mogą przystąpić kobiety, które jak wyraża ryt konsekracji: „pod natchnieniem Ducha Świętego, składają ślub czystości w celu miłowania w sposób bardziej żarliwy Chrystusa oraz w celu służenia z bardziej wolnym oddaniem braciom”⁵. Te słowa wyrażają dwa podstawowe cele konsekracji dziewicy:

- 1) miłowanie w sposób bardziej żarliwy Chrystusa;
- 2) służba z bardziej wolnym oddaniem braciom.

⁴ K. Konecki, *Konsekracja dziewic w odnowie liturgicznej Soboru Watykańskiego II*, Włocławek 1997.

⁵ *Obrzędy Konsekracji Dziewic*, Kongregacja do spraw Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, Księgarnia Św. Jacka, Katowice 2001.

Konsekracja dziewicy jest sakramentalium, błogosławieństwem o trwałym charakterze, przez które Kościół wyraża swoją miłość do Chrystusa, ofiarowując Mu jako znak i dar dziewicę, którą On sam uprzednio wybrał sobie i wezwał. Kościół wyraża tym samym szacunek wobec stanu dziewictwa jako sposobu życia, którym żył Jezus Chrystus. Konsekracja dziewicy jest to uroczystość Kościoła. Z tego powodu zaleca się, by liturgia konsekracji miała miejsce w katedrze, jeśli okoliczności nie wskazują na inne miejsce (kaplica biskupia, kościół parafialny). Zaleca się uczestnictwo wiernych w tej uroczystej celebracji: członków rodziny, przyjaciół, kapłanów, diakonów, osób zakonnych, katechetów i innych dziewic. Istotne jest, aby ze względu na swój charakter konsekracja miała miejsce w jakieś święto Najświętszej Maryi Panny, w czasie Wielkanocnym lub w inny dzień, w którym obchodzi się wspomnienie jakiejś świętej dziewicy.

Spróbujmy wyjaśnić, co oznacza i czym się charakteryzuje ORDO CONSECRATIONIS VIRGINUM?

Dziewice konsekrowane to kobiety żyjące w świecie, których stan jest opisany w KPK w kanonie 604, KKK p. 922-924, oraz Posynodalnej Adhortacji Apostolskiej Ojca Świętego Jana Pawła II *Vita Consecrata* p.7 i 42, Dekrecie Świętej Kongregacji Kultu Bożego z dnia 31 maja 1970 r.

Co oznacza „stan” (ordo)? Dla dziewic konsekrowanych oznacza to przynależność określoną przez konsekrację opisaną w kanonie 604 KPK, do grupy osób, które taką konsekrację przyjęły.

Pochylając się nad tym kanonem 604 par.1 spróbujmy przyjrzeć się jego treści: „Do wspomnianych wyżej form życia konsekrowanego dochodzi stan dziewic, które - wyrażając święty zamiar gruntowniejszego naśladowania Chrystusa – są Bogu poświęcone przez biskupa diecezjalnego według zatwierdzonego obrzędu liturgicznego, zostają zaślubione mistycznie Chrystusowi, Synowi Bożemu, i przeznaczone na służbę Kościołowi”⁶.

Przyjęte zostało, że kobiety dopuszczone do konsekracji w tym stanie życia powinny mieć właściwy wiek, przynajmniej ukończone 30 lat.

W materiałach formacyjnych z kursu dla konsekrowanych „Prezentacja Rytu Konsekracji Dziewic” Claudio Magnoli - profesor liturgiki w Seminarium Venegono Inferiore przywołuje komentarz do kanonu 604 KPK abp. Francesco Coecopalimero: „Do wspomnianych wyżej form życia konsekrowanego oznacza: do form wzmiankowanych w kanonach 573-602 (instytuty życia konsekrowanego) czy też do form z Kanonu 603

⁶ *Kodeks Prawa Kanonicznego*, Poznań 1984.

(eremici i anachoreci). Dlaczego mówi się «accedit» tzn. «jest podobny» (w tłumaczeniu polskim KPK mówi się «dochodzi»)? (...) Pierwszy element podobieństwa sprawia, że Ordo Virginum upodabnia się do instytutów życia konsekrowanego, o których mówi się w kanonach 573-602. Drugi element sprawia, że Ordo Virginum upodabnia się do form życia eremickiego czy anachoretycznego”⁷.

Instytut świecki charakteryzuje się tym, że tak jak dziewice konsekrowane, również członkowie instytutu konsekrowani są pośród świata. Różni go od stanu dziewic przynależność osób do instytutu, który ma określoną duchowość, wspólne cele, działania, aktywność. Przynależność do instytutu oznacza, że to instytut, czyli wspólnota wyznacza działalność i cele, a w konsekwencji wola i działalność osoby poddane są wspólnocie. Dziewica pozostaje w sytuacji pojedynczości bez przynależności do jakiejś wspólnoty. Podobieństwo do życia eremickiego wyraża się tu właśnie w owej „pojedynczości”, a także braku przynależności i poddaniu woli wspólnocie. Dotyczy to zarówno podejmowania decyzji, poziomu życia materialnego, pracy, jak też sposobu realizacji „duchowości”.

Stan dziewic konsekrowanych nie posiada założyciela, fundatora, ale wzór. Źródłem ideału dziewictwa jest przykład Jezusa i Maryi. Ponadto dziewica konsekrowana do wyrażenia swojej miłości do Chrystusa nie potrzebuje żadnego znaku, żadnego symbolu, nie posługuje się żadną osobą, lecz wyraża tę miłość w sposób bezpośredni. Dlatego mówimy, że dziewica konsekrowana nie oznacza, nie symbolizuje oblubieńczej miłości Chrystusa do Kościoła, lecz ją aktualizuje tu i teraz.

Sformułowanie „zamiar gruntowniejszego naśladowania Chrystusa” zawiera w sobie rady ewangeliczne: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Zaślubienie Chrystusowi oznacza jednoznaczny i radykalny wybór tylko tej miłości do końca życia, z pominięciem całkowitym miłości małżeńskiej. Jest tu wyrażona sama w sobie rada i ślub czystości. Ale czy można naśladować Chrystusa pomijając Jego naukę, Jego osobę w kwestii ubóstwa? Konsekracja dziewicy powinna skutkować w życiu osoby rozpoznaniem na nowo warunków życia i realizacji tych rad w codzienności.

Ważne zadanie w konsekracji spełnia osoba biskupa. To On poświęca dziewicę Bogu. Zarówno przed konsekracją jak i po konsekracji biskup osobiście lub przez oddelegowane do tego zadania osoby zajmuje się dziewczycami konsekrowanymi. To On podejmuje decyzję o dopuszczeniu do konsekracji po uprzednim rozeznaniu prawdziwości powołania, rozmowie i zapytaniu dotyczącym warunków wymienionych w poprzednim podrozdziale dla

⁷ F. Coecopalimero, *Prezentacja rytu konsekracji dziewic*, Włochy 2000, p. 104 i 105.

kandydatek dopuszczonych do konsekracji, troszczy się o przygotowanie i właściwy wiek oraz sprawdza ich wiarygodność życia chrześcijańskiego.

Biskup udziela konsekracji w imieniu Kościoła, publicznie i wobec Kościoła, co przekłada się na sytuację i jego i samej dziewicy. Ponieważ zostaje ona „przeznaczona na służbę Kościołowi”. W codzienności dotyczy to przede wszystkim konsekracji i realizacji swojego szczególnego powołania. To jest najważniejsza sprawa – osobiste dążenie do świętości, aby przyczynić się do wzrostu Kościoła. Pozostała służba zależy od indywidualnej sytuacji osoby, decyduje o tym sama dziewica. Na ile zaangażuje się ona w pracę zawodową, na ile w duszpasterską. Dziewica jest powołana do „być”, a nie konsekrowana dla zadania. Oblubieńczość rozumiana jako radykalne zjednoczenie się w absolutnej pełni jest specyfiką jej charyzmatu. Dziewica konsekrowana oddaje różną posługę Kościołowi lokalnemu, począwszy od modlitwy: modlitwy uwielbienia i wstawienniczej. Może też brać udział w licznych działaniach apostołskich czy charytatywnych, lecz one nie należą do jej stanu życia, lecz do jej osobistych charyzmatów i nie są jej narzucane. Dziewica żyje w komunii z Kościołem lokalnym i Kościołem powszechnym, jest zakorzeniona w misji Kościoła diecezjalnego. Ta więc jest natury duchowej. Arcybiskup w swoim komentarzu pisze także: „Nie można mówić o «inkardynacji» dziewic Ordo do diecezji. (...) Dziewice Ordo pozostają w innej relacji z biskupem, na pewno nie tej podporządkowania hierarchicznego, z obowiązkiem posłuszeństwa właściwego klerowi”⁸.

Centrum życia dziewic jest Eucharystia, a codzienność, cały dzień staje się liturgią. Poleca się im codzienną celebrację Liturgii Godzin, szczególnie jutrzni i nieszpórów.

W zależności od osobistej decyzji, lub nawet sytuacji danej chwili - osoba OV żyjąca w świecie wymaga wyraźnego określenia swojej sytuacji zawodowej, mieszkaniowej, także społecznej, a zatem dotyczącej kontaktów z rodziną, czy nawet relacji towarzyskich. W ramach tej identyfikacji powołanie OV może być ujawnione, lub realizowane w ukryciu. Za właściwą oznakę na ogół uważane jest noszenie obrączki.

Kwestii relacji pomiędzy dziewicami konsekrowanymi dotyczy par. 2 kanonu 604: ***Dziewice mogą się zrzekać dla wierniejszego wypełniania swojego zamiaru oraz dla służby Kościołowi, odpowiadającej ich własnemu stanowi i wykonywanej przy wzajemnej pomocy***⁹.

Jest to indywidualna forma życia. Dlatego przy poszukiwaniu najwłaściwszych form łączności tych osób konsekrowanych między sobą jest szereg możliwości. Od wybrania także

---

⁸ Tamże, p.119.

⁹ KPK, Kanon 604, §2.

drogi życia pustelniczego, które jest uznanym odrębnym powołaniem, poprzez różne sposoby organizowania wzajemnych kontaktów, pojawiające się w różnych krajach, aż do powstawania nawet stowarzyszeń prywatnych, dopuszczalne są tu wielorakie inicjatywy. Koniecznym warunkiem przy stowarzyszaniu się osób OV jest zachowanie całkowitej dobrowolności, co do uczestnictwa w takiej inicjatywie. Dziewica konsekrowana należy do stanu dziewic niezależnie od tego czy zrzeszy się czy nie. Dziewica w celu głębszej realizacji swojego charyzmatu może żyć w łączności z jakąś rodziną zakonną. Nie ma tu życia wspólnotowego w rozumieniu „wspólnoty zakonnej” ani konieczności wejścia w struktury. Może także uczestniczyć i pogłębiać swój charyzmat w ramach świeckiej wspólnoty.

Ordo Virginum nie ma osobowości prawnej, zgodnie z kanonem 113 i następnymi; ani jako wspólnota osób (kan. 115,§2) ani jako fundacja (kan. 115,§3)¹⁰.

Istota konsekracji polega na całkowitym ofiarowaniu i zjednoczeniu z Chrystusem we wszystkich wymiarach życia: serca, duszy, ciała i uczynków, oraz decyzji. Można próbować rozróżnić jej **wymiar wewnętrzny i zewnętrzny**. Również w samym obrzędzie konsekracji widzimy poruszane pewne wewnętrzne i zewnętrzne jej aspekty. **Do wewnętrznego wymiaru konsekracji** możemy zaliczyć: postawę serca, duchowy dynamizm, miłość otrzymywaną i ofiarowywaną, oblubieńczą i mistyczną więź z Bogiem, wewnętrzną czystość serca, przejrzystość, która powinna cechować całą osobę dziewicy, rozważanie i słuchanie Słowa Pana, oraz dary Ducha i odniesienie do pierwszej dziewicy konsekrowanej – Maryi. Dziewice konsekrowane, których życie jest oblubieńczą więzią z Chrystusem, wezwane są do szczególnej troski o głębię swojej relacji z Panem Bogiem. To właśnie z tej relacji właściwie przeżywanej dziewica czerpie natchnienia i siły do służby Kościołowi, ta więź pozwala być dziewicy znakiem aktualizującym rzeczywistość Królestwa Niebieskiego. Obrzęd konsekracji wprowadza nas w charyzmat i drogę dziewictwa. Zanurza nas w głębię tej miłości, której gwarantem i celem jest Bóg, a która jest nieustannym daniem i obdarowywaniem, ofiarowywaniem się Boga dziewicy. Obrzęd poucza nas w jakiej postawie serca powinna wyrażać się oblubieńczość dziewicy. Sam obrzęd oparty w swoich wezwaniach i odpowiedziach na Bożym Słowie jest dialogiem miłości Boga i dziewicy. „Dla tego rytu dziewica staje się osobą konsekrowaną, wysublimowanym znakiem miłości, którą Kościół przynosi Chrystusowi, obrazem eschatologicznym oblubienicy niebieskiej w przyszłym życiu”¹¹.

¹⁰ KPK, Kanon 113.

¹¹ C. Magnoli, *Prezentacja rytu konsekracji dziewic*, kurs formacyjny dla konsekrowanych, Włochy p.67.

Zewnętrzny wymiar konsekracji.

Fragment homilii z obrzędu: „Pan je wezwał, by zjednoczyć je jeszcze bardziej intymnie (głęboko) ze sobą i oddać je (postawić je) w służbie Kościoła i ludzkości”¹² podkreśla przede wszystkim oblubieńczy charakter konsekracji dziewiczej, ale ukazuje także jej drugi wymiar, konsekwencję zjednoczenia oblubieńczego z Chrystusem, czyli „oddanie w służbie Kościoła i ludzkości”. Jest on niejako owocem relacji miłości z Chrystusem, nierozzerwalny z nim i obejmuje zarówno rady ewangeliczne, zewnętrzne oznaki konsekracji i apostołstwo – bardziej lub mniej widoczne dla ludzkich oczu. Dziewica jest konsekrowana pośród świata aby, naśladować Jezusa, który właśnie „pośród” świata się narodził, żył i umarł. Dlatego dziewica również idąc Jego śladem realizuje wolę Ojca „pośród świata” w codzienności. Tak jak Jezus, wybiera ona stan dziewictwa, a także posłuszeństwa woli Ojca i ubóstwo właściwe swojemu charyzmatowi. Dzielenie pośród świata codzienności z innymi świeckimi daje jej miejsce na świadectwo życia, rozmowy oraz służbę bliźnim. Udział dziewicy w różnych działaniach apostołskich jest uzależniony od osobistych charyzmatów dziewicy, nie jest jej narzucany, ani nie należą one do jej stanu życia.

Praktyka rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa, posłuszeństwa w świecie.

Rady ewangeliczne, wśród których w tekście obrzędu najwyraźniej jest ukazany ślub czystości w życiu pośród świata, nabierają szczególnego wyrazu oraz wymagają łaski męstwa od Ducha Świętego, aby pozostać wiernym Bogu.

Dziewica konsekrowana, aby właściwie prowadzić życie pośród świata winna dbać o wewnętrzną wolność wobec dóbr materialnych, żeby dobrze zarządzać własnymi dobrami i określić poziom życia, jaki ma prowadzić. Rada ubóstwa zajmuje, jak pisze o. Jacek Kiciński, „szczególne miejsce w życiu konsekrowanym nie tylko dlatego, że należy do istoty konsekracji, lecz także dlatego, że niekiedy ubóstwo jest punktem wyjścia do życia w tym właśnie powołaniu. (...) Wymaga życia w duchu błogosławieństw Chrystusa i zostaje dobrowolnie podjęte ze względu na Jego Osobę. Nie ma żadnych racji w motywacjach naturalnych, takich jak pogarda dla dóbr materialnych, ale w gorącym pragnieniu naśladowania Chrystusa i całkowitym zaangażowaniu się w kontynuację Jego królestwa, zwłaszcza wśród najbardziej potrzebujących”¹³. Przez naśladowanie Chrystusa ubogiego

---

¹² OKD n.16.

¹³ J. Kiciński CMF, *Powołanie - Konsekracja - Misja*, Papieski Wydział Teologiczny we Wrocławiu, Rozprawy Naukowe nr 69, Wrocław 2009, s. 92-93.

dziewica konsekrowana może „odmawiać” sobie korzystania z różnych dóbr, aby trwać w wolności oraz otwierać się na miłość do braci.

Dziewica przez ślub czystości obejmujący całego człowieka – kieruje swoją miłość ku Bogu. To Bóg wchodzi w tę przestrzeń miłości i ogarnia całego człowieka, również wymiar fizyczny. Przez konsekrację ciała dziewczyna staje się wyłączną Oblubienicą Chrystusa i staje się płodna duchowo. Doświadcza bliskości z Bogiem zjednoczenia już tutaj na ziemi, przez co uobecnia Królestwo Niebieskie, jego nadzieję i tajemnicę. W świecie będzie to przejawiało się czasem spędzonym tylko przed Panem, na rozmowie, adoracji; ten czas zawsze będzie przeważał nad spotkaniami z innymi ludźmi. Nie oznacza to braku ani miłości ani życzliwości wobec bliźnich, wręcz przeciwnie – czystość serca pozwala kochać w sposób głęboki i prawdziwy oraz nawiązywać prawdziwe mocne przyjaźnie, które mogą być świadectwem i oparciem dla innych. Czystość to miłość przeżywana w samym sercu Boga. Również forma pracy dziewczyny konsekrowanej winna chronić jej czystość.

Ślub posłuszeństwa, który w konsekracji wyrażony jest słowami o „woli gruntowniejszego naśladowania Chrystusa” wyraźnie skierowuje ku ludziom i Bogu. To biskupowi, który uobecnia Chrystusa podczas konsekracji należy się jej posłuszeństwo, które nie polega ani na „inkardynacji” ani na posłuszeństwie zakonnym. Jest to bardziej więź natury duchowej. W praktyce biskup może delegować opiekę nad dziewczyną na innych kapłanów. Ponieważ każda dziewczyna konsekrowana ma również kierownika duchowego i spowiednika, on także stanowi dla niej osobę, wobec której uczy się życia w posłuszeństwie. Jest to posłuszeństwo również natury duchowej. Konieczność pracy w świecie nakłada na nią dodatkowe zobowiązania i struktury wyznaczone obowiązkami w pracy i posłuszeństwem przełożonym. Posłuszeństwo jest możliwe w coraz większej miłości i relacji zażyłości z Bogiem. „Ojcowie Kościoła mówią, że kiedy ktoś jest posłuszny Bogu, to Bóg go słucha, co więcej, Bóg jest mu posłuszny”¹⁴. Dziewica wzrasta więc w miłości przez słuchanie Boga.

Zewnętrzne oznaki konsekracji: obrączki, Liturgia Godzin. Przyjęcie trzech rzeczy wyjaśniających konsekrację dziewczyną jest zawarte w rycie konsekracji: wręczenie welonu (dowolne), wręczenie obrączki, wręczenie księgi Liturgii Godzin.

W pewnym aspekcie dla osób z zewnątrz dziewczyna przez noszenie obrączki informuje, że jest już związana, poślubiona, nie jest osobą stanu wolnego. Obrączka stanowi więc i wyraz miłości, i wyraz całkowitego przynależenia do Oblubieńca.

¹⁴ A. Cencini, *Kryteria Rozpoznawania Powołania*, Zeszyty Formacji Duchowej, Lato 2008 nr 40, Kraków 2008, s. 80.

Drugim elementem zewnętrznym zawartym w samym obrzędzie rytu jest wręczenie księgi Liturgii Godzin. Oznacza ona na pierwszym miejscu doświadczenie komunii z Bogiem, rozmowę z Nim przez modlitwę oraz zadanie wstawiania się za Kościołem. Liturgia Godzin będzie rozciągać się na cały dzień życia dziewicy wyznaczając jej rytm i pomagając trwać w jedności z Umiłowanym jak najczęściej.

Na czym polega apostołstwo w życiu dziewic konsekrowanych? Wspomniana w poprzednim rozdziale LG wyznacza rytm życia dziewicy czyniąc jej codzienność – liturgią. Ponieważ w różnych krajach różne są także praktyki co do „działalności” dziewic ograniczę się więc tylko do uwagi, że apostołat dziewicy będzie determinowany nie tylko osobistymi łaskami, ale także jej aktywnością zawodową. Dziewica, ponieważ sama pracuje na swoje utrzymanie, może podejmować aktywność zawodową:

- a) na cały etat przeznaczając pozostały czas w miarę swoich możliwości na apostołat, jako miejsce apostołatu wówczas wyznaczone jest jej miejsce pracy zawodowej,
- b) na pół etatu pracując zawodowo, a pół przeznaczając na działalność duszpasterską,
- c) nie pracować zawodowo, lecz pracować duszpastersko na cały etat, jednakże wówczas jej utrzymanie winien zapewnić ten, który potrzebuje jej zaangażowania w apostołat.

W obrzędzie konsekracji czytamy: „przeznaczone na służbę Kościołowi, (...) dla służby Kościołowi, odpowiadającej ich własnemu stanowi życia”¹⁵. Już sam obrzęd zawiera jasne przesłanie co do tego, iż dziewica jest przeznaczona do służby. Jest to jej powołanie. Kierunek i rodzaj apostołatu oczywiście jest zależny od daru i łaski Bożej, ale także w homilii biskupa odnajdujemy pewne wytyczne dotyczące jej posługi.

Po pierwsze, może to być wezwanie do ewangelizacji: „Ich konsekracja skłania je, każdą zgodnie z własnym darem, do żarliwego poszukiwania, rozszerzania Królestwa Bożego i odnowienia świata w duchu Ewangelii”¹⁶. Może więc także zachęcać do tego innych, angażując się w szkoły ewangelizacji, kursy, szkoły Słowa Bożego, lub inne grupy biblijne.

Po drugie, świadectwo uczestnictwa w codziennej Eucharystii, adoracji oraz życie modlitwy winno owocować także podejmowaniem postu, pokuty oraz dziełami miłosierdzia: „Kochajcie wszystkich i obdarzajcie pozycją szczególną (uprzywilejowaną) biednych; wspomagajcie ich stosownie do waszych sił; troszczcie się o chorych, pouczajcie nieświadomych, chrońcie dzieci, pomagajcie starszym, pocieszajcie wdowy i uciśnionych”¹⁷.

---

¹⁵ OKD n.16.

¹⁶ Tamże, n.16.

¹⁷ Tamże.

Dziewica konsekrowana jest wezwana do duchowego macierzyństwa, właśnie wobec tych, których Pan stawia na jej drodze, jak napisał Jan Paweł II: „chorych, niepełnosprawnych, opuszczonych, sieroty, starców, dzieci i młodzież, więźniów i, ogólnie biorąc, ludzi z *marginesu*. Kobieta konsekrowana odnajduje w ten sposób we wszystkich i w każdym Oblubieńca, za każdym razem innego, a przecież tego samego, wedle Jego własnych słów: „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych najmniejszych Mnieście uczynili” (Mt 25,40)”¹⁸.

Po trzecie, homilia biskupa w obrzędzie konsekracji przypomina jednakże o dominującej roli modlitwy w charyzmacie dziewicy. Jej stan życia „Oblubienicy” wiąże ją z Kościołem lokalnym i modlitwą obejmująca daną parafię, diecezję oraz duszpasterzy jako konkretny przejaw jej charyzmatu. Ponieważ jako Oblubienica przedstawia także rzeczywistość eschatologiczną, oznacza to także gotowość do udziału w „walce duchowej” i „konfrontacji ze złem”, w której uczestniczy Kościół.

Wewnętrzne i zewnętrzne skutki konsekracji dziewicy są nierozzerwalne, tworzą całość, jedność, którą niemożliwe jest omawiać w oderwaniu od siebie.

„Istota konsekracji ukazana w obrzędzie konsekracji dziewic, pozostaje ważna dla każdego człowieka, nie tylko dla samej dziewicy, gdyż przypomina o ponownym przyjsciu Jezusa do swojej Oblubienicy – Kościoła. Dziewica jako „oblubienica” aktualizuje tu i teraz miłość Chrystusa do Kościoła – Oblubienicy, który w pełni ukaże się przy powtórnym przyjsciu Pana. Oblubienicy, która żyje oczekiwaniem, ale już jest zaślubiona swojemu Oblubieńcowi.

Istota konsekracji niezależnie od jej wyrazów wewnętrznych i zewnętrznych, pozostaje tajemnicą Bożego serca, Bożego wybrania i powołania. To właśnie w sercu Trójcy Świętej trwa to nieustanne dawanie i ofiarowywanie się, które Bóg przez ofiarę Chrystusa wylewa w łasce na swoje Ciało – Kościół, swoją Oblubienicę. Jest to więc tajemnica miłości żywej i osobowej, miłości przemieniającej, miłości odwiecznego przymierza Boga z człowiekiem. Bóg Ojciec wypowiada swoje Słowo, a to Słowo, którym jest Jezus, zamieszkuje serce człowieka biorąc je w posiadanie i przemieniając w Bożą Świątynię.

---

¹⁸ Jan Paweł II, *List apostolski o godności i powołaniu kobiety z okazji Roku Maryjnego, Mulieris Dignitatem*, [Rzym 15 sierpnia 1988], nr 21.